

DRIE GEDICHTEN

EDDIE BESSELSEL

Ach, kon ik maar

Ach, kon ik maar een poosje dood
 Net genoeg om niet te bederven
 Even weg van sterven
 Daarna weer opstaan fier en groot
 Tegen wie het horen wil zeggen
 Dat het wel mee viel aan gene zijde
 Doden slechts aan één ding lijden
 Er niets vermeden mag
 laat staan weerleggen

Illustratie: Mieke Driessen.

Begeerte

Liefde schonk gretig maar nooit genoeg
 Er bestaat geen maat op inhaligheid
 Nu ik bijna struikel uit de tijd,
 – verlangen naar haar was wat mij doorkliefde –
 ervoer ik dat ik nimmer kreeg waarom ik vroeg
 Begeerte heet de zatte hoer in elke kroeg

I.M. JB

Panta rhei

Ik sta voor het raam, jij ligt op de bank
 We praten over onze jeugd
 – paradijs dat er nooit voor heeft gedeugd –
 en buiten regenen de straten blank

Dit is dus wat rest van even bestaan
 Een mager kletsen over bewegen
 Hoe alles uiteen valt en elkaar weer tegen
 komt in een vergaan dat nooit zal vergaan

Jij hebt de dood verlaten
 zoals je leefde, zonder tamtam
 De blik blasé op de laatste gram
 tijd gericht die wijzers maten

Ik vind bij het leeghalen van het appartement
 foto's waarop jij steeds in dezelfde pose staat
 Betrapt omdat je liever niet werd ontwaard
 Panta rhei, je bent geworden die je niet meer bent